

for han sprang det over. Det var ham i Øjeblikket ikke tilpas at læse det hele op. Men det ærede Medlem kom noget kluntet fra det Spring, og jeg fristes til af et medfølelse Hjerter at spørge det ærede Medlem fra Assens, om han ikke bagefter har været ked af, at han var saa klodset.

Jeg har dernæst en lille Bemærkning at gøre — jeg havde nær sagt til det tidligere Medlem fra Middelfart — men det er til det ærede Medlem fra Otterup (Lohmann). Jeg fattede ikke ganske alt, hvad han sagde. Det laa mig noget højt, men jeg synes, jeg fik ud af det, at det blandt andet var hans Mening, at jeg bevægede mig noget for stærkt ude paa Yderpunkterne til, at jeg kunde være en passende Repræsentant for „Middelfart“. Ja, det kan godt være. Jeg ved godt, at det ærede Medlem fra Otterup en Gang har fundet, at han var en langt bedre Repræsentant for Middelfart, men det ærede Medlem fra Otterup maa indrømme, at i de sidste Aar have Vælgerne dernede fundet, at jeg var en bedre Repræsentant for Middelfartkredsen end han.

Krigsministeren (Madsen): Overfor de af den sidste ærede Talers fremsatte Bemærkninger i Anledning af en Udtalelse, som jeg fremsatte, da jeg forrige Gang havde Ordet i det høje Ting, skal jeg kun minde om, at min Udtalelse ved den Lejlighed lød saaledes:

„Jeg maa nedlægge en bestemt Indsigelse imod den Udtalelse af det ærede Medlem for Odense Amts 5te Valgkreds, at jeg skulde have gjort Brud paa den Tavshed, som bør herske, medens Forsvarskommissionen arbejder. Jeg har ingen Sinds — saaledes som flere af Kommissionens Medlemmer — under dennes Virksomhed udtalt mig offentligt om nogen bestemt Ordning af vort Forsvarsvæsen, og jeg opfordrer det ærede Medlem til at anføre en eneste offentlig Ytring af mig, som kunde berettigede hans Udtalelse. Vel at mærke beder jeg om at faa anført mine egne Ord“.

Den af det ærede Medlem anførte Udtalelse i „Dannebrog“ er ikke nogen offentlig Ytring af mig.

Formanden: Jeg skal hermed afbryde Forhandlingerne.

Udenfor Dagsordenen har Finansministeren og Ministeren for offentlige Arbejder Ordet for at fremsætte de ved Mødets Begyndelse anmeldte Lovforslag.

Finansministeren og Ministeren for offentlige Arbejder (Hage): Som en Følge af de i Fjor vedtagne Love om Ejendomsskyld og Indkomst- og Formueskat til Staten har Arbejdet i Skattedepartementet antaget et betydelig større Omfang end tidligere. Udgifterne herved have hidtil været afholdte i Henhold til den Bemyndigelse, som de nævnte Love give Finansministeren. Imidlertid er jo nu Gennemførelsen af disse Love i det væsentlige tilendebragt, og vi staa overfor den fremtidige, endelige Ordning af Forholdene i Skattedepartementet, som er nødvendiggjort ved det forøgede Arbejde. Det maa antages, at den særlige Revision, der har været institueret vedrørende Gennemførelsen af Ejendomsskylden, vil kunne undværes; men det Arbejde, der i øvrigt er tilfaldet Skattedepartementet, udover, hvad det hidtil har haft, vil gøre det nødvendigt, at der ansættes et noget større Personale. Det har været under Overvejelse, om det ikke vilde være rigtigt at oprette et helt nyt Kontor, men man er dog kommen til det Resultat, at dette ikke er fornødent, og at det vil være tilstrækkeligt at ansætte to Fuldmægtige. Herpaa gaar det af mig som Finansminister anmeldte Lovforslag ud. Den ene af disse Fuldmægtige bør have Honorar som Ekspeditionsssekretær, saaledes at den aarlige Udgift vil blive 4,600 Kr. foruden det Beløb til Medhjælp, som vil være at søge paa Finansloven.

Ved Behandlingen i Fjor af de Andragender, som vare henviste til Finansudvalget, blev der af Tinget vedtaget en Beslutning om at henvise til Ministerens Undersøgelse et Andragende, der var fremkommet fra Grosserer Alfred Christensen, om at yde ham en Bistand i Anledning af de Udgifter, som han har paataget sig ved Anlægget af Lyngby—Vedbæk-Banen. Denne Bane er en af de private Baner, hvis Anlæg er hjemlet ved Lov af 8. Maj 1894. Medens de øvrige af disse Baner som Tilskud fra Staten modtog Halvdelen af alle de Udgifter, der medgik til deres Anlæg, blev der for denne Banes Vedkommende gjort en Undtagelse, idet det fastsattes, at Staten ikke skulde yde noget Tilskud til Udgifterne ved Ekspropriation og Anskaffelse af Driftsmateriel. Sagen var den, at man gik ud fra, at denne Bane vilde blive saa fordelagtig at drive, at der her ikke var Anledning for Staten til at yde saa stort et Tilskud som til de øvrige. Det har imidlertid vist sig, baade at Anlægsudgiften er bleven betydelig